

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਨੂਨੀਆ ਮਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਮਹਾ ਦੇਵ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1956 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ 627

ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ (V of 1882) — ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 37 ਤੋਂ 47 — ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ — ਦਾ ਅਰਥ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ — ਰਾਹ ਦਾ ਸਹੀ- ਕੀ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ- ਆਰਾਮ ਦੀ ਬੁਝਾਈ- ਦੇ ਢੰਗ- ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ- ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ- ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ- ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ- ਅਭਿਆਸ- ਸਬੰਧਤ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਲਈ - ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੂਲ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, ਜੋ ਕਿ ਅਨਿਯਮਿਤ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਭੋਗ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਧਿਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਆਫ ਵੇਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਇਸਦੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਸਿਰਫ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਤੋਂ 47 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤਜਵੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਰੀਲੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬੁਝਾਉਣ ਦੇ ਕੇਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਟੁੱਟ ਅਵਧੀ ਲਈ ਗੈਰ-ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨੌਕਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਸੰਭਵ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮਾਲਕ * * * ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਅਨੰਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਤੱਤ ਭਾਰਤੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਉਪਯੋਗਕਰਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਅਨੰਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਰਾਮ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਪੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸੇਸਰ, ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰਿਹਾਈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਿਆਗ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਨੰਤ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਰਾਮ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਨੂੰਨ ਇੱਕ ਤਿਆਗ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕਰੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਅਸਫਲਤਾ ਦੁਆਰਾ। ਮੁਰੰਮਤ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਸੁਵਿਧਾ

ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਇੰਨਾ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਰਾਬਰੀ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਰ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਪ ਅਤੇ ਮਿਆਰ ਵਜੋਂ ਬਰਾਬਰ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਉਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਮਨ ਲਾਅ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਮਨ ਲਾਅ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭਾਰਤੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੌਖ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੁਸਖੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਨੁਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ -ਪੜਤਾਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਮਦਨ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲਾ ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 3 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 9 ਜੁਲਾਈ, 1955, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ (ਮੁਦਈ) ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕਾਠ ਮੰਡੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਮਾਲ ਸੈਂਡ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਢੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲ। ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ.

ਐਫ ਸੀ ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਜੀ ਪੀ ਜੈਨ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਐਚ.ਐਲ. ਸਿੱਬਲ, ਜੇ.ਐਨ. ਕੌਸ਼ਲ ਅਤੇ ਡੀ.ਐਸ. ਤਿਵਾਤੀਆ, ਐਡਵੋਕੇਟ- ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਇਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਹਿਸਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਵੰਸ਼-ਸਾਰਣੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਹਿੱਤ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

ਰਮੀ ਦਾਸ

ਹਰੀ ਲਾਲ

ਚੰਦੂ ਲਾਲ

ਮਹਾਦੇਵ (ਮੁਦਈ)

ਜੈ ਦੇਵ (ਬਦਲਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਹਿੱਤ)।

ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ 1946 ਨੂੰ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਹਿਸਾਰ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਕਾਠ ਮੰਡੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇਲਾਕਾ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ 1932 ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਮਾਲਕ ਜੈ ਦੇਵ ਤੋਂ ਖਰੀਦ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਪੱਛਮੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੱਲ ਕਾਠ ਮੰਡੀ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਗਿੰਨਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਹਿਸਾਰ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਤੱਕ ਇੱਕ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਰੇਲਵੇ ਦੀ 385 ਫੁੱਟ ਲੰਬੀ ਪੱਟੀ, 93 ਫੁੱਟ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ, 631 ਫੁੱਟ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੰਦਰ 335 ਫੁੱਟ ਤੱਕ ਲਾਈਨ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਲ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਮਿੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਵਾਲੀ ਕੁੱਲ ਲੰਬਾਈ 1,444 ਫੁੱਟ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ 7 ਜੂਨ, 1954 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 2,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਣ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

18 ਮਈ, 1946 ਨੂੰ, ਜੈ ਦੇਵ ਦੇ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵੈਂਡੀ ਨੇ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਵੈਗਨ ਜਾਂ ਟਰਾਲੀ ਲੈ ਕੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 1 ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਹੱਕ ਵੇਚ-ਵੱਟੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤਤਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 1 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਨਕਲ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਆਪਣੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ (ਅਰਸਾ ਕਦੀਮ) ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ 1931 ਵਿੱਚ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਰੇਲਵੇ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਅੱਠ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਕਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਜਾਂ ਦਾਅਵਾ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਖਾਵਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸੰਖੇਪ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਵਿਚਕਾਰ 7 ਜੁਲਾਈ, 1931 ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 12 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਲਾਲਾ ਚੰਦੂ

ਲਾਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਹਿਸਾਰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ-ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਮੇਨ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਹਿਸਾਰ ਦੀ ਜਿਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਤੱਕ ਇਕ ਸਾਈਡਿੰਗ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਲਾਲਾ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਵਜੋਂ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਕਤ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਰੇਲਵੇ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਲਾਈਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਤੱਕ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤਬਾਦਲਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਲਈ ਸਥਾਈ-ਵੇਅ ਸਮੱਗਰੀ, ਗਰਡਰ ਦਾ ਕੰਮ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਸ਼ੀਨਰੀ, ਵੇਈਬ੍ਰਿਜ ਆਦਿ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇਗਾ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ। ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਪੈਰਾ 16 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ-

“ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਕਤ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਜਾਂ ਰੇਲਵੇ ਦੀ ਉਕਤ ਲਾਈਨ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਕਤ ਸਾਈਡਿੰਗ ਅਤੇ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਗੇਟਵੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ।”

29 ਦਸੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ, ਰੇਲਵੇ ਨੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,—ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 18, ਮਿਤੀ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1951। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ 1 ਮਈ, 1951 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਤੋਂ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ-

- (1) ਕੀ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ 15 ਮਈ, 1946 ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ?
- (2) ਕੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਅਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਹੈ?
- (3) ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ?
- (4) ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ?
- (5) ਕੀ ਸੂਟ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (6) ਮੁਦਈ ਕਿਸ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?
- (7) ਕੀ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਰਟੀ ਹੈ?
- (8) ਰਾਹਤ.

ਇਸ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਹਾਂ ਵਿਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਮਝੌਤਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਗੈਰ-ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਵੀ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਮੁੱਲ 100 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ

ਪੂਰਵ-ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P. 1 ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 1 ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਹਾਅ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਨੁਸਖੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੀ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(f) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠਾਈ ਗਈ ਮੁਦਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਤੱਥ, ਭਾਰਤੀ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁਦਈ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1951 ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਾ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 6 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। 7 ਵੇਂ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਕਾਠ ਮੰਡੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਮਾਲ ਸੈਂਡ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਢੋਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਏਸੀਜੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (ਐਫ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਧ-ਸੁਖਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਸਹੂਲਤ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ, ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸੀ ਧਾਰਾ 60 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ, ਜਿਸਦੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਉਲਝਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਦਾਅਵਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹੀ ਸੌਖ ਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੁਸਖਾਤਮਕ ਸੌਖ, ਲੋੜ ਦੀ ਸੌਖ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਸੁਖਯੋਗਤਾ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਢੰਗ ਕੀ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਦਈ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਏ ਬਿਨਾਂ ਲੱਭੇ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਹੀ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਨਿਯਮ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੌਖ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਲਈ ਸਮਰਥਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰਪੂਰ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਈਸ਼ਨਚੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾਮਚੁਰਨ ਭੁੱਟੋ (1), ਸਿੱਦੀਕ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਮੀਤ ਸਰਨ (2), ਅਤੇ ਮਹਿੰਦਰ ਨਾਥ ਘੋਸ਼ ਬਨਾਮ ਨਬੀਨ ਚੰਦਰ ਘੋਸ਼ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਵਿਧਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਹੈਰਿਸ ਬਨਾਮ ਜੌਨ (4) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨੁਸਖੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਨੁਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾ ਨਾਲ ਰਸਤੇ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਰਾਹ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿੱਟਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਪੇਡਿੰਗ ਬਨਾਮ ਫਿਟਜ਼ਪੈਟ੍ਰਿਕ (5) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਕਿਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਵਿੱਚ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਐਫ.ਸੀ ਮਿੱਤਲ ਨੇ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸੋਖਿਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈ ਕੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮੰਨੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਤਜਵੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੌਖ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 26 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੁਸਖੇ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਰਾਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀਪੂਰਵਕ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੰਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।, ਬਿਨਾ ਰੁਕਾਵਟ, ਅਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਅਤੇ, ਅੱਗੇ, ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ। ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਿਛਲੇ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਤਿੱਕਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5 ਮੁਦਈ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 1939 ਤੋਂ ਭਾਵ ਪਿਛਲੇ 15 ਜਾਂ 16 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਨੁਸਖੇ ਵਾਲੀ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਕੋਈ ਝਲਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਉਪਬੰਧ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

"13 * * * * *

ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵੰਡ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, -

* * * * *

(f) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਸਹੂਲਤ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਜਿਹੀ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

* * * * *

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤੱਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਧਾਰਾ 13(f) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਅੱਗੇ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਸ ਪਾਰਸਲ ਦਾ ਆਨੰਦ ਲੈਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।। ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ-

"47. ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਉਦੋਂ ਬੁਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਟੁੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹੀ ਅਵਧੀ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਨੌਕਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਅਸੰਭਵ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

* * * * *

ਮਿਸਟਰ ਸਿੱਬਲ, ਮੁਦਈ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 13(f) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਸਾਂਝੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਵੰਡੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੈ ਦੇਵ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮੈਂਬਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਉਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਕਦੋਂ ਵੇਚੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਫੈਕਟਰੀ ਤੱਕ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਮਹਾਦੇਵ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆ ਗਈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1, ਜੋ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ-ਡੀਡ ਸੀ, ਨੂੰ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ ਵਜੋਂ ਜੈ ਦੇਵ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੇ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 20 ਜਾਂ 22 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 22 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਰੇਲਵੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਦੋਂ ਸਮਝੌਤਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੀ-ਡਬਲਯੂ-2, ਜੈ ਦੇਵ, ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੀ ਤਾਰੀਖ, ਜਾਂ, ਸਾਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੰਡ 1931 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਹੋਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਤੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਵੰਡ 7 ਜੁਲਾਈ, 1931 ਅਤੇ 17 ਦਸੰਬਰ, 1932 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਤੇ ਹੋਈ ਸੀ।

ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 2 ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਦੇਵ ਦੁਆਰਾ 7 ਜੁਲਾਈ, 1931 ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਦੇਵ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ, ਯਾਨੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਛੇ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ 'ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ, ਰੇਲਵੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਥਾਈ-ਵੇਅ-ਮਟੀਰੀਅਲ, ਗਰਡਰ ਵਰਕ ਆਦਿ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਅਤੇ ਜੈ ਦੇਵ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਅੱਗੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1946 ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜੈ ਦੇਵ ਤੋਂ 17 ਦਸੰਬਰ 1932 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜੈ ਦੇਵ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੰਡ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ 7 ਜੁਲਾਈ, 1931 ਨੂੰ ਸਾਂਝੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਮਹਾਦੇਵ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਪੀ. 12 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ)। ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਈਡਿੰਗ ਪਹਿਲਾਂ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਲਾਲਾ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਹਿਸਾਰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਤੱਕ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਜੇਕਰ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ ਤਾਂ ਰੇਲਵੇ ਵੱਲੋਂ ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੰਡ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਦਈ ਨੇ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ 'ਤੇ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਵੰਡ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ। ਮੁਦਈ ਮਹਾਦੇਵ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗਿੰਨਿੰਗ ਫੈਕਟਰੀ ਅਧੀਨ ਰਕਬੇ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5, ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਲਦੇਵ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਵੰਡ ਕਦੋਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ 1931 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਕੋਈ ਨਿਯਮਤ ਵੰਡ-ਡੀਡ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰੇਲਵੇ ਵੈਗਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਤੱਕ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 12 ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ 1931 ਜਾਂ 1932 ਵਿਚ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਤੇ ਵੰਡ ਵੀਹ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 12 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਮੁਦਈ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਫੈਕਟਰੀ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ

ਲਈ, ਵੰਡ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਾਂਝੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਅਖੰਡਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਗੈਰ-ਅਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਸ ਦੇ ਭੋਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ..... ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦਿਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਆਨੰਦ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2 ਨੇ ਦੇਵ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਵੀਹ-ਬਾਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 22 ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੌਖ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ, ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੁਝ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਵੰਡ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਧਾਰਾ 13 (ਐਫ) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੁਖ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ, ਜੋ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 13 (ਐਫ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਦਈ ਦਾ ਹੱਕ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਾਮ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਹੂਲਤ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਭੋਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।, ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਇਕੋ ਇਕ ਸਬੂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਵੀਹ ਜਾਂ 22 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਹੂਲਤ ਨਿਰੰਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਆਦ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨੌਕਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੁਖ-ਸਹੂਲਤ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੁਕਾਵਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਣਮੁੱਖੀ ਸਹੂਲਤ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਹੂਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 5, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"5. ਸੁਖਾਵਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਂ ਬੰਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਨੰਦ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਰਾਮ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਹੋਂਦ ਕਿਸੇ ਸਥਾਈ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਤੱਖ ਆਰਾਮ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। "

ਉਪਰੋਕਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦੋ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, -

"(a) ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਏ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਖਿੜਕੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੀ ਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਹੈ।

(ਬੀ) ਬੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ A ਦੇ ਘਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਹੈ।

* * * *

ਉਪਰੋਕਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਖ-ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਲਈ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਹੁਦਾ ਅਸੰਗਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਖੁਦ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(f) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਤੇ 47 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਅਰਾਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਰਕ ਨਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ 'ਲਗਾਤਾਰ' ਅਤੇ 'ਅਟੁੱਟ', ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦਿਆਲ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਦਾਸ (6) ਵਿੱਚ ਐਡੀਸਨ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਇਲਾਹੀ ਬਨਾਮ ਗੁਲਾਮ ਮੁਸਤਫਾ (7), ਅਤੇ ਮਿਰਜ਼ਾ ਅਹਿਮਦ ਜਾਨ ਬਨਾਮ ਖ਼. ਗੁਲਾਮ ਹੁਸਨ (8) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੜੀ ਹੈ ਕਿ, ਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉਹ ਬਰਾਬਰੀ, ਨਿਆਂ ਵਿਰੋਧੀ, ਜ਼ਮੀਰ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਉਪਬੰਧ, ਦੇ ਇਹ ਐਕਟ, ਬਰਾਬਰੀ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਬਰਾਬਰ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਮਾਪ ਅਤੇ ਮਿਆਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਮਨ ਲਾਅ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਸੇਧ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਮਨ ਲਾਅ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਭਾਰਤੀ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਉਹਨਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ: ਦਯਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਦੇਓ ਰਾਮ (9), ਭੋਲਾ ਨਾਥ ਦੱਤਾ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਨਾਥ ਬਿਸਵਾਸ (10), ਬੜੌਦਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਲ ਬਨਾਮ ਆਸੂਤੋਸ਼ ਪਾਲ (11), ਭੂਪਤੀ ਭੂਸ਼ਨ ਮੰਡਲ ਬਨਾਮ ਜਾਦੂਨਾਥ ਘੋਸਾਲ (12), ਨਿਰਤਾ ਕੁਮਾਰੀ ਦਾਸੀ ਬਨਾਮ ਪੁਡੋਮੋਨੀ ਬੀਵਾਲ (13), ਜੰਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਥੀਥਾਰ ਸਿੰਘ (14), ਦਾਊ ਜੀ ਐਨ ਬਨਾਮ ਯੂ ਮੌਗ ਮੌਗ (15), ਤਾਨ ਸਿਤ ਸ਼ਾਨ ਬਨਾਮ ਯੂ ਪੋ ਨਯੂਨ (16)।

1877 ਵਿੱਚ ਬਿੱਲ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਅ ਮੈਂਬਰ ਮਿਸਟਰ ਵਿਟਲੀ ਸਟੋਕਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੂਬਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਥਾਨਕ ਉਪਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਲਾਅ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੂਬਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸੂਬਿਆਂ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣਾ ਸਬੰਧਤ ਸਥਾਨਕ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਕਲਪ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੁਖਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਮਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਅਸਥਾਈ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਰੀਜ਼ਿਊਮ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਸਿਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ, "ਹਾਜ਼ਰ" ਅਤੇ "ਨਕਾਰਾਤਮਕ" ਵਿੱਚ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ 1839 ਵਿੱਚ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ 'ਤੇ ਗੇਲ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕੰਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ "ਪ੍ਰਤੱਖ" ਅਤੇ "ਗੈਰ ਪ੍ਰਤੱਖ" ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੰਤੁਲਿਤ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਨੁਸਖੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਹ ਅੰਤਰ ਸਾਲ 1804 ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਫਰਾਂਸ ਦੇ ਕੋਡ ਸਿਵਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 688 ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ।

ਡੈਂਟਨ ਬਨਾਮ ਐਂਗਸ, (17) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਬਲੈਕਬਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, -

“ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਡ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਫਰਾਂਸ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਆ। ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਗੁਲਾਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ, ਉਹ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਗੈਰ-ਨਿਰੰਤਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਨ (ਕੋਡ ਸਿਵਲ ਆਰਟਸ. 688, 689)। ਉਹ ਵੰਡ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਖੋਜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਆਂ ਸਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਫਰੈਂਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਅੰਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 1839 ਵਿੱਚ ਗੇਲ ਆਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੰਡ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।”

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਗੇਲਜ਼ ਲਾਅ ਆਫ਼ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਤੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਕੋਡ ਨੈਪੋਲੀਅਨ, ਧਾਰਾ 688 ਤੋਂ ਆਯਾਤ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਨੇ ਵੀ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੀ ਇਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਪਣਾਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਅਨੰਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਨੰਦ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਖਲ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਭੋਗ ਲਈ ਹੱਕਦਾਰ ਧਿਰ ਦਾ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਰਾਈਟ ਆਫ਼ ਵੇਅ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੰਮ ਇਸਦੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਹਰ ਸਮੇਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਰਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, - (ਵੀਡੀਓ 28 ਸੀ. ਜੇ. ਐੱਸ. 629)।

ਪੋਲਡੇਨ ਬਨਾਮ ਬਾਸਟਾਰਡ (18) ਵਿੱਚ, ਏਰੀ ਸੀ.ਜੇ., ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

"ਆਰਾਮਦਾਇਕਤਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰਾਹ ਜਾਂ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ, ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਜਾਂ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਕੇਸ ਇਸ ਭੇਦ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ, ਮਕਾਨਾਂ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਲੋੜ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ, ਅਨੁਦਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ; ਪਰ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਰਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਾਲਕ, ਢੁਕਵੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ, ਇੱਕ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੂਹ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪਾਣੀ ਲੈਣ ਦਾ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਲੋੜ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਹੈ।

ਪਾਈਰ ਬਨਾਮ ਕਾਰਟਰ (19), ਵਾਟਸ ਬਨਾਮ ਕੋਲਸਨ (20), ਅਤੇ ਵਰਬਿੰਗਟਨ ਬਨਾਮ ਗਿਮਸਨ (21) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ,

ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬ੍ਰਾਊਨ ਬਨਾਮ ਅਲਾਬਾਸਟਰ (22) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਕਿ ਬਣੀ ਸੜਕ 'ਤੇ ਰਸਤੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਹੂਲਤ ਹੈ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ ਪੋਲਡੇਨ ਬਨਾਮ ਬਾਸਟਾਰਡ (18) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੋਧਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਊਨ ਬਨਾਮ ਐਲਬਾਸਟਰ (22) ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਘਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਸੜਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਤੱਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਬਣਾਇਆ ਰਸਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਦੋ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦੇ ਮਕਾਨਾਂ ਨੂੰ "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ, ਸਹੂਲਤਾਂ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ" ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਵੇਚੇ ਗਏ ਘਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ "ਅਨੁਸਾਰੀ" ਨਹੀਂ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਘਰਾਂ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਰਸਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ "ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰਸਤਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਬਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, (ਗੋਡਾਰਡਜ਼ ਲਾਅ ਆਫ ਏਜ਼ਮੈਂਟਸ, 7 ਵੀਂ ਐਡ. ਪੀ. 191)। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪਾਰਸਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸਥਾਈ ਸੜਕ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਾਰਸਲ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਦੇ ਲਾਭ ਅਤੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਦੀ ਆਵਾਜਾਈ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਣ ਲਈ, ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹ ਦੀ ਇੱਕ ਸੌਖ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਰਸਤਾ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜਮਾਰਗ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਪਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰਸਤੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, (ਵਾਲਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੀਅਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀਵੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਭਾਗ II, ਪੰਨਾ 581)।

ਵ੍ਹੀਲਡਨ ਬਨਾਮ ਬਰੇਜ਼ (23) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟੈਨੈਂਟ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ 'ਤੇ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਅਰਧ-ਸੁਖਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਜੋ ਕਿ (i) ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਨ, ਨੂੰ ਸੌਖਿਆਂ ਵਜੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਾਂ (ii) ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵਾਜਬ ਆਨੰਦ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ, ਅਤੇ (iii) ਜੋ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਇਸ ਅਧਿਕਤਮ ਉੱਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਗ੍ਰਾਂਟਰ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਗ੍ਰਾਂਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ। ਰੀਅਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ, ਮੈਗਰੀ ਅਤੇ ਵੇਡ, ਪੀ. 740,1957 ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਨਿਰੰਤਰ" ਅਤੇ "ਪ੍ਰਤੱਖ" ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ 1839 ਤੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਨੁਸਖਾਂ ਫ੍ਰੈਂਚ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਗ੍ਰਾਂਟ ਤੋਂ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੁਰਾਣੇ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ; ਨਾ ਹੀ ਇਸ 'ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਨਾ 741 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਰਾਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੁਖਾਵਾਂ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ "ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਜੋ 'ਲਗਾਤਾਰ' ਨਹੀਂ ਹੈ ਵੱਲ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਖਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਲਚਕੀਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ, ਜੋ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। " ਕੇ, ਜੇ., ਬ੍ਰਾਊਨ ਬਨਾਮ ਅਲਾਬਾਸਟਰ (22) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬੈਕਵੇਅ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮੋਡ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਸੀ, ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ "ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ" (ਪੰਨਾ 507)। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸੌਖ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਇੰਡੀਅਨ

ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਲਈ ਆਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਡ ਨੈਪੋਲੀਅਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 668 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੱਕ ਗੈਰ-ਅਨੰਦ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਟੁੱਟ ਵੀਹ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ ਆਰਾਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਮਾਲਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 2, ਜੈ ਦੇਵ, ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 20 ਜਾਂ 22 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਟ੍ਰੈਕ ਕਦੇ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 5, ਬਲਦੇਵ, ਮੁਦਈ ਮੁਖਤਿਆਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਲਿਖਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਸਾਈਡਿੰਗ ਜਾਂ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 1931 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 5, ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਦਲਾਲ ਹੈ, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਿਛਲੇ 23-24 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਖਸਤਾ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚੰਦੂ ਲਾਲ 1931 ਵਿੱਚ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 1933 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਫੈਕਟਰੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 8, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1, ਨੂਨੀਆ ਮਾਈ, ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਿਛਲੇ 23 ਜਾਂ 24 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਇਸ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਰੇਲਿੰਗ ਖੰਡਰ ਅਤੇ ਅਣਵਰਤੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ 10-12 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਟ੍ਰੈਕ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਟ੍ਰੈਕ ਦੀ ਹਾਲਤ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਮੰਡੀ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਜੇ ਵੀ ਬਦਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁਖ ਗੈਰ-ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਬੁਝ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਬੁਝਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਤੋਂ 47 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੇਲ ਨੇ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਉਹ ਢੰਗ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੁਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤਜਵੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੁਝਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੋਖ ਦੀ ਰਿਹਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਈਜ਼ਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 38 ਰਿਹਾਈ ਦੁਆਰਾ ਬੁਝਾਉਣ ਦੇ ਕੇਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਮਾਡਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 47 ਗੈਰ-ਅਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਤਿਆਗਣ ਦਾ ਤੱਤ ਭਾਰਤੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬੁਝਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਸੁੱਖ-ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਭੋਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਪੱਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਮਾਮਲੇ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ ਕਿ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਰਟ ਬਨਾਮ ਬੋਇਡ (24) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਾਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਢੰਗ ਸੀ। ਐਲਡਰਸਨ ਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, -

“ਤਿਆਗ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸਿਰਫ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਨੰਦ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ, ਇਸ ਲਈ, ਉਪਭੋਗਤਾ ਲਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ”

ਲਵੇਲ ਬਨਾਮ ਸਮਿਥ (25), ਕੁੱਕ ਬਨਾਮ ਬਾਥ (26), ਜੇਮਸ ਬਨਾਮ ਸਟੀਵਨਸਨ (27) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਰੀਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤਰੀਕੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, (ਕਰੋਸਲੇ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਲਿਮਿਟੇਡ ਦੁਆਰਾ) .

v. ਲਾਈਟੋਲਰ (28) ਮੂਰ ਬਨਾਮ ਰਾਵਸਨ (29) ਵਿੱਚ, ਹੱਕ ਦਾ ਤਿਆਗ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਖਿੜਕੀ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਰਾਮ ਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇੱਕ ਤਿਆਗ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ, ਮੁਰੰਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਇੱਕ ਸੁਖਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਇੰਨਾ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੋਂ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ, ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਣੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਰਾਮ ਛੱਡਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੀ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੱਕ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਮਿਊਂਸਪਲ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸਾਈਡਿੰਗ 'ਤੇ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੈਗਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਸੀ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਹਿਸਾਰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੈਗਨ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਾ ਇਹ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਵੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸੁੱਖ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸੇਸਰ ਸਹੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੀਲੀਜ਼। ਨਾਲ ਦੇ ਹਾਲਾਤ: ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਸਾਈਡਿੰਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ' ਸਹੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ। ਕੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ, ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਮਾਮਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਬੁਝਾਈ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਵਧੀ ਲਈ ਗੈਰ-ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਛੱਡਣ ਦੁਆਰਾ ਵੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਦਾ ਆਰਾਮ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਤਬਾਦਲਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ: -

«40 * * * * *

ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤੀਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਹੂਲਤ ਦੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ

ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਬੇਲੋੜਾ ਤਬਾਦਲਾ, ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ।

ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਜੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ 18 ਮਈ, 1946 ਦੇ ਐਗਰੀਮੈਂਟ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ. 1 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮੁਦਈ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P. 1 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਘਾਟ ਲਈ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ. 1 ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ, ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 40 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾ ਲਾਭ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ਼ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਅਧੀਨ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਅਖਤਿਆਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਮੁਦਈ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ, ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਸਾਈਡਿੰਗ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਰਾਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਵੈਗਨ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੇਲਵੇ ਟ੍ਰੈਕ ਖੰਡਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨਾਂ ਧਰਤੀ ਹੇਠ ਦੱਬੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਟ੍ਰੈਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਵਾਲੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਤਰਕ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਜੀਵ ਮਿਤਲ (ਅਨੁਵਾਦਕ)

